

Iz zlatih skledic.

Spisal Ivo Trošt.

oldne je že odzvonilo. Solnce je pripekalo, od severa in juga so se kopičili oblaki kakor velikanske gore, muhe so bile sitne, in tudi Beličevemu Lipčetu, ki je ostal sam doma z materjo, nekaj ni bilo prav. A sam ni vedel dobro, kaj bi rad, ko se je sukal ob materinem krilu.

Mati je pomivala posodo v kuhinji in si brisala pot s čela in podila Lipčeta stran, naj je ne moti. Toda šestletni dečko se ni takoj odpravil. Kakor da bi ne vedel, je vprašal mater: »Ali res hodi dopoldne za otroki angel — pa z vodo v zlati skledici — pa z lepo belo otiračo, pa jih vabi, naj se umijejo?«

»Hodi, hodi!« reko mati naglo.

»Popoldne pa hodi škrat s pomijami v umazani golidi in s sirkovo metlico, kaj, mama?« vpraša dalje Lipče.

»Seveda za tistimi, ki se ne hote umiti«, odvrnejo mati.

»Jaz sem se dopoldne, ne, mama?«

»Ne bi se, ko bi te jaz ne silila.« — »E, pa vendar sem se!«

Za nekaj časa priteče zopet potezat mater za predpasnik: »Mama, aj, mama! Ali se umiva tudi Bog v nebesih iz zlate skledice?«

»E, pojdi! Ne bodi siten!«

In Lipče je šel na vrt. Začel je misliti, kako lep mora biti tak angelček z zlato skledico in belo otiračo. Pa gotovo tudi vode nima mrzle — seveda . . . Lipče se je namreč bal mrzle vode in ostre brisače. Legel je pod hruško v senco in gledal skozi veje zgrinjajoče se oblake, koder veselo letajo angelci s svetlimi perutnicami. Kaj pa! Po oblakih se tudi gotovo vozijo na saneh, na kolih. To je prijetno! Kako lahko zdrči takšen voz naravnost k Bogu v nebesa in k Mariji! Od tam pa zdrče angelci z zlatimi skledicami umivat pridne otroke — drk! — na zemljico. Pa hitro kakor po snegu! Lepše pa, seveda, lepše . . . Lipče sklene obe roki zadaj pod glavo in gleda najoddaljenejšee kope oblakov, da bi zapazil vsaj enega nebeškega krilatca. Oblak se je bližal, bližal . . . Za njim se dvigne drugi, tretji. Tudi ob straneh, zgoraj in zdolaj, je vse polno oblakov. Tam-le za onim belim robom pa jasno nebo; po nebu hite angelci in sedajo na oblake. Trije, pet jih je, ne! — devet, sto — vse polno, vsi z zlatimi skledicami, z belimi otiračami in svetlimi perutnicami. In angelci škrope Lipčetu lice z mlačno vodo iz skledic z eno, potem pa z obema rokama — kakor iz korita. O, koliko vode! Pa vedno jih je več, več . . . In zlata torilca so vedno večja, on pa vedno bolj moker. Toda angelci se mu smejejo in ga škrope. — »Ne, ne! — Ne več! — Nehajte! Me bodo mati!«

Lipče je bil namreč zaspal in sanjal in v sanjah zavnjal, naj ga ne zmočijo, ker bodo nanj hudi mati. Lastni glas ga je prebudil, da je urno potegnul z dlanjo po očeh in videl, da mu padajo na lica debele kaplje dežja.

V tem času se je namreč pooblačilo in jelo deževati. Lipče se je umaknil materi v hišo pravit, da škrope angelci dež iz zlatih skledic na zemljo. Saj jih je videl . . .

